

Ystäväkirje

"Nuorukaiset väsyvät ja näännyvät, nuoret miehet kompastuvat ja kaatuvat; mutta ne, jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman, he kohottavat siipensä kuin kotkat. He juoksevat eivätkä näänny, he vaeltavat eivätkä väsy." Jes.
40:30,31

Ev. lut. Lähimmäislähetys ry
Lehtomäen koti
Lehtomäentie 211
73320 NILSIÄ

Puhelinnumerot:
017-464 7160
044-027 1325
Fax:
017-464 7120

Sähköposti: posti@lehtomaenkoti.net
Kotisivu: www.lehtomaenkoti.net

Tukitilit: OP: 528804-421618
Rahankeräyslupa:
Itä-Suomen Lääninhallitus
päätös Nro ESLH-2007-00323/Tu-52

Kesäkuu 2007 Nro 3

Rovasti Päivö Parviainen täyttää 95 vuotta

Syntymäpäiväseurat
19.6. klo 18.00 Lehtomäen kodilla
Tervetuloa!

Mahdolliset muistamiset Intian Lähetystyölle,
kirkkojen ja orpokotien tukemiseen
tilille: Nordea 113135-29065
viestiksi: "Päivö Parviaisen syntymäpäivälahja."

Lehtomäen kodin
kirkkopyhiä:
23.6. Kaavi
1.7. Juankoski
15.7. Lentiira
5.8. Iisalmi
12.8. Sotkamo
19.8. Karttula
29.8. Kangasala,
Ilosanomailta
2.9. Joroinen
9.9. Outokumpu
23.9. Juuka
5.-7.10. Syyspäivät

Ystäväkirjeen lähetys:

Tämä on Lehtomäen kodin ystäväkirje, joka lähetetään kaikille niille, jotka ovat nimensä ja osoitteensa sitä varten antaneet. **Tilauksia ja peruksia koskevissa asioissa ota yhteyttä Marikaan, puh. 044 570 1050, sähköposti: marika.huusko@lehtomaenkoti.net**

Käy myös tutustumassa Internet-sivuihimme:
<http://www.lehtomaenkoti.net>

ja <http://lehtomaessa.tapahtuu.info> Lehtomäen koti on vuonna 1978 perustettu päihdeongelmaisten hoitokoti. Koti toimii vapaaehtoisin varoin. Kodin toiminnan tukemiseksi on valtakunnallinen keräyslupa

Itä-Suomen Läninhallitus

päätös Nro ESLH-2007-00323/Tu-52

Tervehdys Lehtomäen kodista!

Eräällä kirkkomatkalla eräs ystävä huumorimielellä totesi: "Olisi minulla parempikin puuku, mutta se on parhaillaan paikattavana." Jumala on myös pukenut meidän nähden luonnon siihen parempaan, juhlapukuun, näin kertoen meille samasta asiasta. Elämme kevätkesän ihanaa aikaa, kun saamme Jumalan luomistöitä aistia, katsella ja ihastella. Siinä ihmismieli herkistyy ja sydämemme täyttyy puhtaalla ilolla. Näin koki aikoinaan myös Psalmin tekijä, kun kirjoittaa: **"Taivaat julistavat Jumalan kunniaa, taivaanvahvuus ilmoittaa hänen kättensä tekoja. Päivä sanoo päivälle, ja yö ilmoittaa yölle. Se ei ole puhetta, se ei ole kieltä, jonka ääni ei kuuluisi. Niiden mittanuora ulottuu yli kaiken maan ja niiden sanat maanpiirin ääriin. Auringolle hän on tehnyt niihin majan. Se on niin kuin ylkä, joka tulee kammiostaan, se riemuitsee kuin sankari rataansa juostessaan. Se nousee taivasten ääristä ja kiertää niiden toisiin ääriin, eikä mikään voi lymytä sen helteeltä."** Ps 19:2-7

Kevät kutsuu meitä myös työhön. Maanviljelijät käyvät uurastamaan pelloillaan. Samoin pienemmilläkin pihoidilla ja kasvimailloilla riittää ahertamista. Näin tapahtuu myös Jumalan valtakunnan keväässä, kun armon aurinko saa sulattaa sydämistämme jään ja roudan, niin syntyy Hengen vaikutuksesta uutta elämää. **"Katso, uudeksi minä teen kaikki."** Ilm 21:5 Aivan kuin keväällä luonto tulee hiirenkorvalle, niin samalla huomaamme, että koko luonto on herännyt; hiljaisen talven jälkeen sieltä kuuluu elämän ääniä. Samoin heräävä ihminen alkaa osoittaa elämän merkkejä, kun sisäiset korvamme ovat "hiirenkorvalle", silloin herkistynein mielin kuuntelemme Jumalan kutsuvaa ääntä, etsimme ja kyselemme elämään vievää tietä. Joku voi tuntea Pietarin tavoin: ei

tällä tahriintuneella ja paikattulla puvulla päästä taivaaseen! Tekee mieli sanoa Pietarin tavoin: **"Mene pois minun tyköäni, Herra, sillä minä olen syntinen ihminen."** Luuk 5:8 Vaikka toisaalta sisimmässä on valtava kaipuu Jumalan puoleen ja elämän veden lähteelle! Joku toinen puolestaan kyselee Nikodeemuksen tavoin: "Kuinka voi ihminen vanhana muuttua? En mitenkään voi saada elämän uusille raiteille, pitäisi voida elämä aloittaa uudelleen alusta?" Jeesus vastaa kyseleville: **"Tuuli puhalttaa,... sinä kuulet sen huminan,..."** Joh. 3:8 Näin Hengen voimasta elämämme ainoastaan uudistuu. Herra lupaa: **"Minä annan teille uuden sydämen, ja uuden hengen minä annan teidän sisimpäanne."** Hes. 36:26 Näin anteeksiantamuksen ja sisäisen uudistumisen myötä saamme yllemme paremman juhlapuvun: **"Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut."** 1. Kor. 5:17

Kevään tuulien vaikutus synnyttää aina juhламиelen, kun jotain hyvää on ylhäältä valahtanut sieluumme, niin on ilo palvella ja rakastaa. Herran työ ei ole silloin vastenmielistä, vaan on syntynyt aivan uusi mieliteko; on halu viedä sanomaa Vapahtajasta muillekin, tutuille ja tuntemattomille, läheisille ja kaukaisille. Kuten Niilo Kustaa Malmbergin isä sai omassa Hengen keväässään rukoilla: "Anna minun tuottaa satakertainen sato!" Niin Jumalan pukema ja juhламиelen saanut ihminen nytkin rukoilee. Hengen kevään tuulien vaikutusta kuvaavat hyvin myös apostoli Paavalin sanat: **"...olen tehnyt itseni kaikkien palvelijaksi, voittaakseni niin monta kuin suinkin.."** 1Kor 9:19.

Olen kuullut sanottavan, että eräs vanhenemisenmerkki on muistojen herääminen. Muis-
telemme mielellämme mitä elämässämme on ollut ja missä kaikessa olemme saaneet elää mukana. Ehkä ajattelemme myös sitä, mihin emme päässeet mukaan, vaikka hartaasti halusimme. Ilolla muistelen niitä Jumalan valtakunnan kevätuu-
lia 70-luvun alkupuolella, joiden voimalla minutkin aikoinaan herätettiin ja saatettiin taivaantielle. Saimme yhdessä monien muitten uskovien kanssa rukoilla sitä, että voisimme Jumalan johdatuksessa elää tämän lyhyen elämämme. Näiden kevät-
tuulien voimalla syntyi myös sitten tämä koti. Jumalan pukemana ja hänen antamallaan juhla-
miehellä olin valmis lähtemään tähän työhön. On ollut todella antoisaa ja mielenkiintoista olla nämä
vuodet Jumalan valtakunnan työssä. Tehtäväni on toimia Isän kodissa vanhempana veljenä, siksi
täytyy ahertaa, että nuoremmille, kotiin palaaville ja elämän nälkäisille, olisi jotain tarjottavaa. Hie-
nointa on nähdä Jumalan pelastava työ, kuinka hän pukee yhä syntisiä ihmisiä siihen juhlapukuun.
Saa kertoa kaikille luoduille, että taivaan Isältä saamme parhaan puvun! Kaikki ei elämässämme

ole kuitenkin sujunut, niin kuin kuvittelimme. On jäänyt murheellisia, jopa ikäviäkin muistoja, mutta on myös niitä iloisia muistoja ja autuuden hetkiä. On ilo saada muistella kaikkea sitä kaunista ja hyvää, jota Jumala on näitten vuosien aikana meille lahjoittanut.

Kun Pietari piti kuuluisan helluntaisaarnansa, niin hän otti tekstin profeetta Joelin kirjas-
ta, josta käy ilmi toinen vanhenemisen merkki: ”...**vanhuksenne unia uneksuvat.**” Apt 2:17 Hyvin usein kuvitellaan, että vain nuoret osaavat uneksia, mutta kyllä me vanhemmatkin osaamme, kun Jumala Pyhän Henkensä kautta lähestyy meitä. Eräänä aamuna heräsin hyvin merkilliseen uneen. Siinä unessa oma isäni tuli luokseni ja minä aloin heti pauhata hänelle: ”Nyt tämä minun palveluk-
seni saa riittää! Olen parhaat elämäni vuosikymmenet uurastanut kokonaan sinun hyväksesi, vaika minulla on omakin perhe ollut, nyt haluan elää lopun elämäni itselleni!” Herättyäni kävin ihmette-
lemään, mitä tämä uni tarkoittaa? Isäni kuoli jo 1979! Eikä oma isäni olisi kestänyt kuunnella noin tyynesti tuota minun pauhaamistani, jos hän olisi vielä elossa! Niinpä siinä mieleeni nousevat san-
nat: ”**Hänen isänsä tuli ulos ja puhutteli häntä lempeästi.**” Luuk 15:28 Näin taivaallinen Isä kävi tuona aamuna puhuttelemaan minua! Vanhempana veljenä minun oli myös mentävä itseeni, oli katsottava millaiseen pukuun olenkaan pukeutunut? Minulla oli sitä vanhemman veljen nurinaa, vikoilua ja kademieltä. Niin, siellä missä rohjetaan katsoa itseämme, ei takatalvi jää viimeiseksi vuoden ajaksi. Parannuksen myötä lämmin etelätuuli herää ja kevätkesän kasvu voi jatkua.

1. Kuningasten kirjan 19 luvussa kerrotaan profeetta Elian elämästä ihmeellinen vaihe. Hän oli uupunut tämän maailman menoon ja siksi lähti pakoon omaa tehtävänsä aavikon halki Hoorebin vuorelle. Tällä matkalla hän oli hyvin masentunut ja toivoi itsellensä kuolemaa, sanoes-
saan Herralle: ”**Jo riittää, Herra; ota minun henkeni,..**” (4) Mutta sieltä Jumala etsi hänet, alkoi herätellä ja kysellä häneltä: ”**Mitä sinä täällä teet, Elia?**” (9) Niin Elia avasi sydämensä ja kertoi suuren tuskansa, hän oli jäänyt aivan yksin Herran puolesta taistelemaan ja häntä palvele-
maan(10). Mutta Herra houkutteli hyvin ihmeellisellä tavalla hänet uudelleen palvelukseensa. Hän-
nen täytyi tulla sieltä kolostaan ulos ja mennä vuorelle Herran eteen pohtimaan sitä, missä kaikessa Herra on mukana? Ensiksi puhkesi myrsky, joka murskasi kalliot. Mutta Herra ei ollut myrskys-
sä. Sitten seurasi maanjäristys. Herra ei ollut maanjäristyksessäkään. Maanjäristyksen jälkeen tuli tulta. Näin Elia sai katsella kaikenlaista luonnon riehuntaa, mutta Herra ei ollut niissä mukana. Mut-
ta sitten tuli hiljainen tuulen hyminä; siinä oli Herra ja hänen rakkautensa sulatti Elian kovettuneen sydämen.

Ystävät rakkaat! Hiljainen on Jumalan Hengen tuulen hyminä, mutta se tahtoo murtaa lempeällä voimallaan meidän kovettuneet sydämet. Armoistuimen luota me saamme aina palata uudistunein mielin Herran palvelukseen niin kuin profeetta Eliakin sai. Näin Jumalan valtakunnan kevätuuhi kallistaa meitä Kristukseen päin. ”**Pukeutukaa siis te, jotka olette Jumalan valituita, pyhiä ja rakkaita, sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, sävyisyy-
teen, pitkämielisyyteen, kärsikää toinen toistanne ja antakaa toisillenne anteeksi, jos kenellä on moitetta toista vastaan. Niin kuin Herrakin on antanut teille anteeksi, niin myös te anta-
kaa. Mutta kaiken tämän lisäksi pukeutukaa rakkauteen, mikä on täydellisyyden side.**” Kol. 3:12–14.

Kodin kuulumisia...

Kevät on ollut kiireinen, työn ja monenlaisen touhun täyt-
tämä. Olemme yhäti rakennelleet miesten kanssa erilaisia mök-
kejä; joitakin on saatu toimitettua. Talous on ollut tiukkaa tässä kesän kynnyksellä. Kirkkomatkoja on saatu tehdä moniin seura-
kuntiin. Ylämyllyllä pidettiin vapun edellä perinteiset myyjäiset. Kiitokset kaikille Ylämyllyn ystäville! Opiskelijoita, kevätretkeilijöi-
tä ja muita vieraita on käynyt kevään aikana kodissamme.

Oman kodin kuulumisina Annukan ja Henrikin perhee-
seen syntyi toinen lapsi (poika) 20.05. Tänä keväänä myös Mari-
ka-tyttömme valmistui puusepäksi ja sai valkolakin samaan ai-
kaan.

Vanhimman veljemme Päivön synttäreitä valmistel-
laan. Syntymäpäiväseurat ovat kodissamme 19.06 2007 klo 18.00. Tervetuloa!

Siunaavin terveisin Jorma Huusko

Matin Vapahtaja

Hän oli menossa jokaviikkoiselle käynnilleen kunnansairaalaan. Ei hän sitä aina suinkaan halusta tehnyt, usein velvollisuudesta vain. Pakottaa piti välistä itseään lähtöön ja sekin vain hankkiakseen ahkeran ja tunnollisen maineen. Ei tässä siis sairaalaankaan aina suinkaan sairaiden takia eikä evankeliumin eikä paljon muunkaan; leipäpapin pelko vain oli piiskana pinnan alla. Mutta palatessa oli mieli iloinen ja kevyt olo melkein kuin lauantaiehtona saunan jälkeen.

Lastenhuone oli pienen sairaalan käytävän päässä, viimeisenä oikealla. Se oli tavallisesti kierroksen päätösetappi, niin nytkin. Suurin kyselevin silmin katselivat lapset vuoteistaan mustakauhtaista pappia. Aluksi vierasteltiin, mutta pian sentään tultiin tutuiksi, joskus ihan ystäviksi.

Uusien potilaiden joukossa oli Matti, rintansa tulitikkuleikissä pahasti polttanut neli- tai viisivuotias. Monta, monta viikkoa, jopa kuukausia joutui poika potemaan leikkinsä seurauksia sairaalassa. Vierailija pysähtyi pienen vuoteen kohdalle:

– Kai sinä, Matti, Jeesuksen tunnet?

Matti näytti hämmästyneeltä, katsoi epäilevästi kysyjään ja pudisti sitten kiharaista päätään.

– En minä tiedä. Ei se ainakaan meidän kylällä asu.

Hymy pyrki papin huulille:

– Vai ei teidän kylällänne. Sepä vahinko. Eikö isä tai äiti ole kertonut Jeesuksesta?

– Ei isä kerro mitään – eikä tunnekaan. Mummo saattaa tuntea, se sanoo joskus, että Jesus sentään. Ei sekään muuta puhu.

Poika nyökkäsi päätään sanottavaansa painottaakseen.

– Mitähän jos minä kertoisin? Toisetkin saavat silloin kuulla. Tulehan tänne syliin, pikkumies.

Hoitajan luvalla hän nosti pojan polvelleen. Pian siinä syntyi luottavainen suhde kertojan ja kuuntelijan välille. Toisetkin lapset pyrkivät mukaan. Harvoin lienee sananjulistajalla ollut niin innokasta kuulijaa. Sana näytti uppoavan pienen pojan sydämeen kuin sade kuivaan maahan. Lapsen sielu oli kärsinyt elämän veden puutteesta. Eikä tämä ollut ainoa sellainen lapsi. Suuren Mestarin hyvyys sai pojan silmät loistamaan, ihmisten pahuus toi niihin kyneleitä. Viimein nosti pappi pienen pojan takaisin sänkyyn. Siinä Matti ilmaisi oman käsityksensä asiasta:

– Ne olivat pahoja, kun löivät ja sylkivät sitä. Mutta se ei ollut paha, vaikka ne löivät sitä. Eihän ollut? Olen minäkin joskus sylkenyt ja lyönyt Eijaa ja – äitiä.

Matin huulet vapisivat, itku ei ollut kaukana.

– Kaks kertaa löin kerran, ja äiti itki. Mutta sitä en lyö enkä enää äitiä enkä Eijaa. Enhän lyö?

Se taisi olla pienen pojan rippi. Siihen hänet vei Jeesuksen hyvyys. Kun hän ei sitä tuntenut, hän löi. Hyvästellessään Mattia pappisetä sanoi vielä:

– Kuulehan nyt, Matti. Jos joku sinulta kysyy, kuka Jeesus on, sano sinä: ”Jeesus on Matin Vapahtaja.”

Poika nyökäytti päätään, ja sillä oli asia sovittu. Kului viikko. Taas tuli pastori sairaalaan. Kun hän avasi lastenhuoneen oven, tervehti häntä pienen pojan iloinen katse ja kädenheilautus:

– Jeesus on Matin Vapahtaja.

Tulijan silmät kostuivat, kun hän nosti pojan syliinsä. Poika oli innoissaan, ja pian olivat toisetkin lapset siinä ympärillä. Nyt kerrottaisiin lisää Suuresta Mestarista. Ehkäpä sairaalasta lähteekin sitten aikanaan kotiin pieni lähetyssaarnaaja. Hyvät tuomiset hänellä on kotiväelle: Jeesus on Matin Vapahtaja! Silloin asuu Suuri Mestari silläkin kylällä – pienen pojan sydämessä.

Kuka on sinun Vapahtajasi?

Siunaavin terveisin Matti S.

Apostolinkyytillä(kö)

”Ristin armoon turvatkaamme, jokainen on kelvoton. Uuden voiman siitä saamme, työhön joka Herran on. Sytttäen Hengen liekin, Jeesus meitä johdattaa. Mihin tehtäviin Hän viekin, ne Hän meille valmistaa.” Virsi 437:2

Sain tehtävän kirjoittaa tähän ystäväkirjeeseen Lehtomäen kodin ystäville kodin autosta. Yksinkertaisesti ja karusti todeten, vaikka auto onkin Mersumerkkinen, se on kutakuinkin ”matkansa” jo tehnyt. Autolla ei ole enää turvallista tiellä liikkua. Kotimme tarvitsee jokapäiväisessä toiminnassaan autoa. Kirkonkylälle on matkaa kodista useita kilometrejä ja tarpeita on monenlaisia, joita ei voi ”apostolin kyydillä” hoitaa.

Toinen tärkeä palvelutehtävä autolla on seurakuntavierailut. Niitä Jorma ja Lehtomäen kodin asukkaat tekevät kymmenittäin ympäri Suomea vuosittain. Kun sain ensimmäisen kerran käydä Lehtomäen kodissa tutustumassa kodin toimintaan, siitä jäi päällimmäisenä mieleen ja sydämeen ymmärrys, **Jumala elää ja toimii vieläkin täällä maan päällä, eli Hän auttaa ja rakastaa vähäisintäkin.**

Kaikilla ihmisillä ei ole tietoa kodistamme, joten on ensiarvoisen tärkeää, että tätä tietoa (Evankeliumia) jaetaan sitä tarvitseville. Tähän tehtävään tarvitaan uhrimieltä siihen lähteviltä ihmisiltä, mutta tänä päivänä siihen tarvitaan myös kunnollinen auto. Aina on myöskin haluttu ja pyydetty Jumalan armohoitoa, jota Hän antaa meille syntisille ihmisille pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa ja Hänen sanassaan. Kun tätä sanaa tuodaan mahdollisimman monelle paikkakunnalle, voidaan sielläkin todeta ja ymmärtää, Jumala elää ja toimii vieläkin täällä keskellämme. Hän halajaa parantaa ja johdattaa tämänkin ajan kiireellisiä ja ahdistettuja ihmisiä tuntemaan vapauttavan totuuden Jeesuksessa Kristuksessa.

Löytyisikö sinulta lukijani, kuka oletkin, huojennusta veljemme ja sisariemme auto-asiaan? Kiitos, että saan uskoa niin.

Koko maailmamme yllä, loistaa risti Kristuksen. Yhteistä on tuska kyllä, avuntarve yhteinen. Kun me täällä huojennamme veljemme kuormia. Näkymättä rinnallamme, kulkee Kristus auttaja. Virsi 437:3

Ylivieskassa 26.5.2007

Leo Mehtälä

Lehtomäen kodin ystävä

Tervehdys!

Vuosi on vierähtänyt. Olen ollut todellakin jo vuoden täällä Lehtomäessä. **Tässä näkyy Jeesuksen Kristuksen armo ja rakkaus, sillä jos sitä ei olisi, tuskin olisin ollut täällä näin pitkään.** Käsitteenä rakkaus on minulle uusi asia entistä elämäni ajatellen. Olin todella pohjalla ja valoa ei ennen tänne tuloa näkynyt. Nyt olen oppinut, mitä rakkaus tarkoittaa. Se on toisten ihmisten huomioimista ja arvostamista. Rakastan myös elämää ja ennen kaikkea Jeesusta. **Jeesus on tehnyt minusta uuden ihmisen.** Hän on muuttanut jopa ajattelutapani. Kiitos siis Jeesukselle ja Taivaan Isälle, jotka ovat pitäneet minusta huolen.

Siunausta sinulle ja Jumalan rauhaa.

T. Jari Hiekkämäki Karttulasta

Hyvät ystävät!

Kauneimman kesän aikaan on Päivö-ystävämme syntynyt 95 vuotta sitten. Onkohan se ollut koti, savusauna vai joku muu paikka? Paljon on tapahtunut ja muuttunut hänen pitkän elämänsä aikana. Tämä kotomaammeakaan ei vielä silloin vuonna 1912 ollut itsenäinen valtio.

Päivö-rovasti on tullut tutuksi, kun hän on käynyt Lehtomäen kodin kevät- ja syyspäivillä; saarnannut silloin Nilsiänsä kirkossa, pitänyt raamattutunteja, puhunut seuroissa, vierailut kouluissa ja kodeissa. Lentokoneella hän aina tulla huristaa Rissalan lentokentälle. Kun ajattelen häntä, koen että hän on pieni Suuri ihminen, vaatimaton ja kiitollinen. Auttaessani hänen tavaroitaan yläkerran vierashuoneeseen hän joka askelmalla sanoi: ”Kiitos Jeesus!” Muistammekohan me kiittää onnistuneesta matkasta?

Pitkän iän salaisuus tuon kiitollisuuden ohella on varmaan sekin, että hän syö kevyesti. ”Pieni voileipä ja vain vähän rasvaa”, hän opastaa. Ja entäs se liikunta! – Jotkut puhujat ovat yöpyneet hänen kanssaan ja herätessään hämmästyneet aamujumpan ”suhinasta”. Voimistelunäytöksiä hän on esittänyt myös koululaisille ja he ovat kertoneet suurena ihmeenä siitä kuinka Päivö seisoo niskoillaan. Varjeluksesta siellä Kiinan lähetyskentillä he ovat myös saaneet kuulla ihmeellisiä tapahtumia. Jospa lähetyskipinä syttyisi jonkun sydämessä!

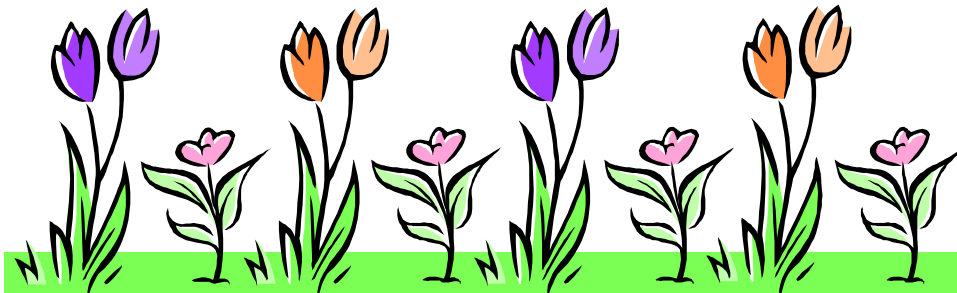
Päivöllä on erikoinen taito lähestyä lapsia ja nuoria. Kuunnella, kysellä ja rohkaista. Samoin kodin miehiä. Vaikka näkö on heikentynyt, muisti on aivan ihmeellinen. Lukemattomat Raamatunkohdat sieltä muistin lokeroista löytyy. Raamattu on ollut hänelle paljon luettu ja tutkittu kirja - sen huomaa häntä kuunnellessaan. Hän on antanut mieleenpainuvan opetuksen Sanan lukemisesta ja rukouksesta: **”Me syömme joka päivä, ravitsemme itseämme monta kertaa päivän mittaan, mutta miten on hengellisen ravinnon laita. Unohdamme sen kiireen ja touhun keskellä?”**

Vaikka nyt on kesä, en malta olla kertomatta, mitä tapahtuu, kun Päivö saapuu Lehtomäkeen joulujuhlaa edeltävänä iltana. Oletteko kävijät huomanneet, että siellä jouluevankeliumi esitetään näytelmänä, jonka rungon Huuskon perhe ideoi. Joka vuosi se on erilainen ja koko kodin väki on siinä mukana. Pari kertaa sitä käydään läpi silloin illalla sanoin aamulla ennen kirkkoon lähtöä. Päivö on pääosassa. Hän on ollut Vapahtaja, kuningas jne. Hän muistaa ja löytää sopivan Raamatunkohdan kuhunkin tilanteeseen. Hauskinta on se, että joka kerta harjoittellessa se muuttuu, eikä kaikki ole viimeisen päälle. Enkeleilläkin on lakanat hartioilla – ei siipiä. Sanoma kuitenkin on se tärkein.

Päivön raamattutunnit eivät ole pitkästyttäviä. Välillä hän korottaa ääntään, kai, että kuulisimme todella. Lämmöllä ja kaipauksella hän on puhunut puolisostaan Eeva Annikista. Siinä on taivasikävää, ja taivashan on meidän jokaisen määränpää.

Kiitos Vapahtaja Päivön pitkästä elämästä ja hänen opetuksistaan!

Anja

Kristityt yhtä perhettä

Päivö Parviaisen 95-vuotisjuhlahaastattelu

Ari. H.

Päivö Parviaisen elämäntaival on ollut pitkä ja mielenkiintoinen. Melkein 20 vuotta lähetystyössä Kiinassa ja Taiwanissa ovat jättäneet iäkkäseen rovastiin lähtemättömän vaikutuksen. Itseään huolehtiva ja iloinen Herran palvelija täyttää kesäkuun 19. päivä 95 vuotta. Näin syntäreiden alla on hyvä kuulostella, mitä Päivö ajattelee uskosta ja kristittyjen yhteydestä tänä päivänä. Haastattelun tuoksinassa kuuntelimme yhdessä radioiltahartauden. Mieleen piirtyivät nöyrät, alaspainetut, kiitollisuutta huokuvat kasvot, kun radiosta pauhasi tuttu kiitoslaulu: "Kiitos sulle, Jumalani, armostasi kaikesta, jota elinaikanani, olen saanut tuntea. Kiitos sulle kirkkahista, keväisistä päivistä. Kiitos myöskin raskahista, syksyn synkän hetkistä."

Päivön perhe

Päivö Parviaisella oli 10-sisarusta. **Maija-Liisa**, joka oli vanhin, tunsu kiintymystä liike-elämään, aivan kuten hänen isänsä ja isoisänsä. Hän syntyi vuonna 1899 ja toimi ulkomaankirjeenvaihtajana, kauppatorin lähellä olevassa liikkeessä Länsi-satamassa Helsingissä. Kun Maija-Liisa vuonna 1928 kuoli, alkoi Herra kutsua Päivöä puoleensa tapahtuman kautta. Vuonna 1901 syntyi **Annikki**, joka työskenteli sairaanhoitajana. Hän eli melkein 90-vuotiaaksi. Vuonna 1902 syntynyt **Pauli** halusi teknilliseen korkeakouluun, mutta aloitti kuitenkin isänsä toivomuksesta lakitieteen opinnot. Menestystä ei kuitenkaan tullut ja hän toimikin isän maatilalla autonkuljettajana Nummen pitäjässä. Isän kuoltua hänellä oli virka Helsingin poliisilaitoksella jonkinlaisen toimiston päällikkönä. **Olavi** valmistui metsänhoitajaksi, kävi kaupparkeakoulun ja toimi Kajaanin puutavaraosakeyhtiön palveluksessa. Hänelle myönnettiin metsäneuvoksen arvonimi. **Eero** toimi liikealalla ja hänen kuoltuaan häntä jäi suremaan leski ja kaksi pientä poikaa. Toisella pojista, Pekalla, on poika Petteri, joka asuu Helsingissä. **Aulis** kaatui rintamalla Syvärissä. **Reino ja Väinö** olivat kaksoiset, Väinö tosin kuoli jo kahdeksan kuukauden ikäisenä. Reino jäi eloon ja toimi Auroran sairaalan portinvartijana. Hän oli naimisissa ja heille syntyi tytär. **Päivö** itse on elänyt kaikkein vanhimmaksi heidän suvusaan. Varsinainen kuolinpäivä on profetian mukaan jo takanapäin, mutta Herra on lisännyt armonaikaa.

Mauno suoritti elämäntehtävänsä kansakouluopettajana, kunnes kuoli muutaman kuukauden kuluttua leikkauksesta, joka oli tehty hänelle keuhkotaudin ja tuberkuloosin takia. Nuorimmainen, **Else**, oli naimisissa kansanedustaja, agronomi Matti Mattilan kanssa.

Päivö Parviainen

Perhe Kiinassa ja Taiwanissa

Päivö opiskeli Tayungin kaupungissa kiinan kieltä ja vietti siellä kolme ensimmäistä lähetystyövuottaan. Ajalta, jolloin kristitty marsalkka Jiang Jieshi oli presidenttinä, on hänellä paljon kauniita muistoja. Kun Päivö jäi Kiinaan kesäkuussa 1949, eikä neljään vuoteen tavannut ketään suomalaista, niin hän koki tietyllä tavalla kuuluvansa kiinalaiseen seurakuntayhteyteen ja Herra antoi hänen kokea kiinalaisten kanssa pyhien yhteyttä ja Jumala oli heille yhteinen Taivaallinen Isä ja Jeesus vanhin veli. Nykyisinkin Päivön aika kuluu muistellessa yli puolen vuosisadan takaisia asioita. Muistot tulevat hyvin lähelle.

Päivö tuli vuonna 1954 Manner-Kiinasta Suomeen ja meni muutama vuosi ennen kuin vuonna 1956 Päivö ja Elma Aaltonen lähtivät perustamaan uutta lähetyskenttää Taiwanin saarelle. Taiwanin saarella Päivö oli 12 vuotta, eli pidempään kuin Manner-Kiinassa. Siellä Päivö tutustui moniin lapsiin ja nuoriin. Yhteydet säilyivät niin, että kun Päivön puoliso Eeva-Annikki vuonna 1996 nukkui pois, oli Taiwanista pastori paikalla hautajaisissa. Läheisesti Päivö suhtautuu edelleen Taiwaniin ja sen kristittyihin: *"Katsotaan nyt vieläkö Herra antaa niin voimaa, että voisi lähteä käymään katsomassa Taiwanissa niitä nuoria, jotka nyt voivat olla jo isoisia ja äitejä."*

Perhe Lehtomäessä

Ensimmäisen kosketuksen toisiinsa Päivö ja nuori asevelvollinen Jorma Huusko saivat Mikkelissä vuonna 1974, kun Päivö oli vaimonsa Eeva-Annikin kanssa kutsuttu itsenäisyyspäivänä siellä vierailmaan. Jorman tehtäväksi oli annettu vieraiden vastaanotto ja avustaminen päällysvaatteiden kanssa.

Päivön suhtautuminen alkoholisteihin lähentyi Päivön täyttäessä 75 vuotta vuonna 1987. Päivö koki siihen aikaan, että Pyhä Henki johdatti häntä kiittämään pois nukkuneista esivanhemmista. Päivö koki saaneensa 75-vuotissyntymäpäivänään viestin isoisältään: *"Jos sinä Päivö kiität Jumalaa minusta, niin koeta Jumalasi avulla tehdä mitä voit, niiden alkoholongelmaisten auttamiseksi, joita sinun tuttavapiirissäsi on"*. Ilmeisesti siis Jumala on antanut Päivön isoisälle mahdollisuuden jättää viesti Päivölle ja hän on vaistonnut, että Päivö on kiittänyt hänestä Herraa. Tapahtuman jälkeen Päivö alkoi miettiä, että mitenkähän hän voisi olla tehtävää toteuttamassa. Lehtomäen kotiin Päivö tuli tutustumaan ensimmäistä kertaa 1993 ja on sen jälkeen käynyt monia, monia kertoja vierailulla kodissa.

Päivö kokee, että on tällä tavalla isoisan haastetta toteuttamassa, mutta heikosti ja huonosti hän kokee olevansa sitä tehnyt. *"Pitää vain tehdä parannusta ja koettaa päästä lähemmäksi ja jospa Herra johdattaisi siten, että voisin olla avuksi jollekin siellä asuvalle"*, Päivö miettii. Lehtomäen nuoret ovat myös Päivön seurannan alla. Mielenkiinnolla hän seuraa nuorten kasvua ja kehitystä, erityisesti Mikan kohdalla: Kuinka Herra on häntä kasvattamassa ja millaisen kutsumuksen Herra tulee hänelle antamaan Lehtomäessä.

Taulu Päivön seinällä Helsingin Kalliossa

Kristityt yhtä perhettä?

Herran omien seuraajissa on hyvin erilaisissa olosuhteissa kasvaneita ihmisiä. Niin kuin muuallakin yhteiskunnassa, niillä, joilla on yhteiset taipumukset, tutustuvat syvällisemmin toinen toiseensa. Niin se varmaan on meidän kristittyjenkin keskuudessa.

Päivö kertoo, että talvisodan aikana eri kristillisten piirien raja-aidat madaltuivat, niin että saatettiin yhdessä rukoilla ja kokea pyhien yhteyttä. Herra siunasi sen niin, että antoi rintamillakin sotilaille ilmestyksiä ja näkyjä ja säilytti meille meidän itsenäisyytemme. Samaan olisi varmaan pyrittävä nytkin, kun meillä on näin monikymmenvuotinen rauhanaika. Samaan yhteyteen, jotta me pääsisimme nykyhetken vaaroista voitolle ja ettei sielunvihollinen saisi meitä hengelliseen penseyteen, vaan että säilyttäisimme hengen palavuuden pystyäksemme olemaan maan suolana ja valona maailman keskellä. Jotta Jeesus-valo meissä ja meidän kauttamme valaisisi niitä, jotka kokevat olevansa pimeydessä ja etsivät elämän tietä. Sen takia yhteiskristillinen toiminta on sellaista, missä Päivö tuntee olonsa kotoisaksi.

Pystymme vaistoamaan, ketkä sydämeistä tahtovat seurata Jeesusta, ja ketkä taas ovat tyytyneet pelkkään uskonnollisuuteen vailla Jeesuksen palvelemista. Johanneksen evankeliumin luvussa 15 ja jakeessa 7 on lupaus: **"Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, niin anokaa, mitä ikinä tahdotte, ja te saatte sen."**

Kun on näin valtava lupaus, niin kyllähän tätä kannattaa tosissaan ruveta tavoittelemaan. Jeesus lupaa, että pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Jeesuksessa pysytteleväminen on elintärkeää. Toisen ehdon täyttäminen, ja minun sanani pysyvät teissä, on paljon vaikeampaa. Siinähan pitää yrittää pitää mielessä, mitä Jeesus on puhunut ja mitä Hän meiltä odottaa. Täytyy koettaa elää Hänen tahtonsa mukaan ja toimia niin kuin Hän toivoisi. Jos nämä kaksi edellytystä on, niin sitten ymmärretään, mikä on Jumalan tahto ja emme pyydäkään muuta kuin Jumalan tahdon mukaista asiaa. Ja sen me sitten saamme, kun uskossa pyydämme.

Ja tätähän on jo jonkun verran päästy kokemaan. Pitää vain kasvaa pyhityselämässä ja saamme nähdä Herran kirkkautta ja voimaa omassa elämässämme ja hän auttaa meitä vapautumaan sellaisista epäterveistä elämäntavoista tai totumuksista, joihin olemme mahdollisesti juuttuneet ja tekee meidät entistä käyttökelpoisimmiksi Hänen työntekijöik-

seen.

Alkuajan kristityistä pakanat sanoivat: Katsokaa kuinka he rakastavat toisiansa. Apostolin tekojen alussa on puolestaan kuvattu Jerusalemin ensimmäistä seurakuntaa ja sen sisäistä eheyttä ja sanotaan, että ei ollut yhtään ketään puutteen alaista, vaan kaikki oli heillä yhteistä. Kommunistit toteavat, että kaikki mikä on sinun, on myös minun. Kristityillä sanonta on toisinpäin; "Kaikki mikä on minun, on myös sinun." Kristityillä antaminen on vapaaehtoista ja se tulee sydämen halusta.

Isot kysymykset jakavat kristittyjä

Päivö on löytänyt eloisimman seurakunnan Luthersäätiön Jumalanpalveluksissa, mutta on myös siellä ilmaissut, että suostuu toimimaan naispappien kanssa, koska haluaa olla julistus- ja evankeliumistyössä. Tietysti on yksityistapauksia, joissa Herra ohjaa, kenen kanssa toimia. Miespapeissakin on sellaisia, joiden elämäntodistus ei ole sanan mukaista, samaa voi olla joidenkin naispappien kanssa. Tällaisten puolesta pitäisi olla esirukousta, sillä Jaakobin kirjeen viimeisessä luvussa ja viimeisessä jakeessa on kerrottu, että: **"joka palauttaa syntisen hänen eksymyksensä tieltä, se pelastaa hänen sielunsa kuolemasta ja peittää syntien paljouden."**

Kristittyjen raastavat riidat

Riidat kristittyjen välillä on raastavia, koska ne ovat sielunvihollisen aikaansaamia ja me kristityt olemme joutuneet siinä alueelle, jossa olemme ahtaalla ja ahdistetut. Sielunvihollinen koettaa hajottaa kristittyjen keskinäisen yhteyden. Ja sitä mukaa, kun me vielä olemme lihallisia, emmekä hengellisiä kristittyjä, niin hän onnistuu siinä. Mitä hengellisemmiksi kasvamme, Herraan juurtuneimmiksi, niin sitä vähemmän antaudumme tähän kiistelyyn, vaan me pidättäydymme hiljaiseen esirukoukseen. Mutta se, että meidän luterilainen kirkkomme on luopunut joissakin asioissa sanan noudattamisesta, tietenkin kostautuu meille ja vihollinen käyttää sitä hyväkseen. Tässä meidän pitää tehdä parannusta ja pyrkiä pääsemään Sanan mukaisiin ratkaisuihin. Jos taas joudumme vainon kohteeksi, niin meidän pitää koettaa kärsivällisesti kärsiä se, eikä missään tapauksessa käyttää lihan käsiä ja ihmisen voimaa, vaan koettaa löytää hengellinen vastaus. Mitä enemmän me pysymme totuudessa, sitä lujempia me olemme. Jumalaa tulee totella enemmän kuin ihmisiä.

Kun Lähetysseuran johtokunta kutsui meidät pois Kiinasta sisällissodan vaaroihin joutumasta ja vaik-

ka minä olin antanut lupauksen olla kuuliainen lähetyssseuran johtokunnalle, niin tästä minä jouduin tinkimään, kun vaistosin, että minun varsinainen työnantaja oli Jeesus. Hän tahtoi minun jäävän siellä olevien uskovien pariin, niin kauaksi aikaa, kun Hän katsoi tarpeelliseksi. Jos hän olisi ilmoittanut, että siihen kuluisi peräti neljä vuotta, niin minullahan ei olisi ollut rohkeutta jäädä. Hän sen kuitenkin sillä hetkellä salasi ja täytti tämän lupauksensa: **"Minä vien sinut Kiinaan, ja tuon sinut sieltä takaisin ja olen sinun kanssasi"**. Ja hän toi. Mutta ei vielä silloin, kun Lähetysseura kutsui. Minä sain siellä kaikkien vaikeuksien keskellä oppia tuntemaan Herrasta sellaista, mitä minä en luultavasti Suomeen tullessa olisi saanut oppia täällä ollessa.

Tasa-arvo ja suvaitsevaisuus ohjaavina arvoina yhteiskunnassa

Meidän ei pidä mukautua tämän maailman ajan mukaan, niin kuin Roomalaiskirjeen luvussa 12 sanotaan. Tasa-arvo ei ole aina Jumalan mielen mukaista, vaan me olemme aivan toisenlainen yhteisö; uskovaisten ja pyhien yhteisö, josta Paavali kirjoittaa filippiäiskirjeessään (3:20-21): **Mutta meillä on yhdyskuntamme taivaassa, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta Vapahtajaksi, joka on muuttava meidän alennustilamme ruumiin kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi sillä voimallaan, jolla hän myös voi tehdä kaikki itsellensä alamaiseksi.** Tähän taivaalliseen yhdyskuntaan kuuluvina, minusta meidän luterilaisen kirkkommekaan ei olisi syytä yhtyä tähän niin kuin ammattijärjestöksi, jossa voidaan myös ryhtyä lakkoon. Emmehän me mitenkään voi ryhtyä lakkoon, kun kuulumme pyhien yhteyteen.

Kun olemme mukautuneet näin, niin silloin me olemme jotain menettäneet Herran itsensä johdattuksesta. Ja olemme ihmisymmärryksen ja päätelmien ja järjestelmien orjuudessa ja meidän täytyy noudattaa niitä. Mutta kun me olemme hengellisiä ihmisiä, niin meidän pitää olla Pyhän Hengen johdossa. Henki johdattaa, niin kuin kerrottu Johanneksen evankeliumin kolmannessa luvussa (3:8), jossa Jeesus kohtaa Nikodeemuksen: **"Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt."** Me emme vielä aamulla tiedä, mitä päivän aikana tapahtuu, jos kuljemme Hengen johdattuksessa. Ja Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia ja meillä on lapseuden henki ja me pystymme puhuttelemaan Jumalaa meidän isänämme.

Kristityt mielipiteiden muodostajana

Kun minä kuuntelen niitä kysymyksiä, mitä eduskunnassa käsitellään, niin en voi muodostaa omaa mielipidettä. Miten siinä olisi tehtävä, koska en tunne täysin yhteiskuntaelämää ja sen sääntöjä. En ole asiantuntija, en pysty sanomaan, kuka on eniten oikeassa, kun ollaan eri mieltä. Niin minä katson, että myös Kirkon asioissa voi olla niin yksityiskohtaisia kysymyksiä, joista minulla ei ole ollenkaan käsitystä, mistä siinä keskustellaan. Niin minä en niihin yksityiskohtaista vastausta Herralta kysykään. Mutta milloin sitten tulee kysymys aivan omakohtaisesta elämästä, ja minä tiedän, mistä on kysymys, niin silloin voin kuitenkin aina käydä Herran eteen ja vedota Jesaja profeetan (9:5) sanaan, mikä on oleva Messiaan nimi: **"Hänen nimensä on oleva ihmeellinen neuvonantaja."** Tähän voimme vedota: "Anna minulle ymmärrystä kun sinun nimesi on kerta ihmeellinen neuvonantaja." Kolossalaiskirjeessä on sanat: Jeesuksessa on kaikki tiedon ja viisauden aarteet kätkeytyinä. Tieto on tosiasioita, viisaus on sitä, miten tiedot käytetään Jumalan tahdon mukaisesti. Kun ne ovat kätkeytyinä, niin Jeesus sanoo, että jokainen etsivä löytää. Siis meidän on etsittävä, tutkittava Raamattua ja oltava Jumalan edessä kysymässä ja kun me sitkeästi kysymme, niin Herra ennen pitkää meille ilmaisee, miten asia on ja mikä on Jumalan tahto tässä asiassa.

"Jolla on minun käskyni ja joka ne pitää, hän on se, joka minua rakastaa; mutta joka minua rakastaa, häntä minun Isäni rakastaa, ja minä rakastan häntä ja ilmoitan itseni hänelle." (Joh.14:21) Siis jos me tahdomme, että Jeesus ilmaisee meille yksityiskohtaisia asioita, niin meidän pitää totella hänen Sanaansa. Siis pitää hänen käskynsä ja siten ilmaista, että rakastamme Häntä niin hänkin rakastaa meitä ja vastaa meille ja ilmaisee itsensä. Mitä kuuliaisemmaksi tulemme, sitä lähempänä olemme myös saamassa vastauksia.

Ahtaasta portista sisään

Taivaaseen pääsy ei ole vaikeaa, jos me otamme Jeesuksen sanat todesta ja vakavasti. Niin kun hän antaa meille Pyhän Henkensä, niin hän myös meitä opettaa. Mutta minäkin muistan kun koin herätyksen ja uskotontultuani 16-vuotiaana, lukiossa oli hyvin vaikeata Herraa seurata. Minä koin, että minä menetin paljon ystäviä, joiden kanssa minä en pystynyt enää keskustelemaan. Mutta tilalle Herra antoi toisia ystäviä, jotka olivat hengellisiä. Huomasin, että minulla oli niin paljon maailmallisia mieltymyksiä, että ne tahtoivat vetää mukanaan. Mutta kun minä

niistä koetin luopua, se ei ollut helppoa ja elämä tuli jossakin kohdin ahtaammaksi. Olin varmaan silloin ahdasmielisempi, mitä nyt pystyn olemaan. Lihalliset himot ja niiden hillitseminen oli joskus ylivoimaista ja siitä seurauksena oli itsensä halveksumista. Myös itsetunto heikkeni, kun näki, miten vähän pystyi siitä, mitä tahtoi ja toivoi. Toisten uskovaisten rohkaisu oli tässä suureksi avuksi. Vuosien ja vuosikymmenten harjaantuminen on johtanut tavallaan pyhityselämään ja on tottunut karttamaan sitä, mikä on epäterveellistä ja omaksumaan sitä, mikä on terveellistä sekä fyysisesti että hengellisesti. Ja näin ollen kun jatkuva rukouselämä ja Herran edessä oleminen on tullut tottumukseksi, se auttaa, etteivät ajatukset pääse omille teilleen. Jos ne menevät omille teilleen, niin silloin rupeaa esimerkiksi katsomaan, kuinka paljon pahuutta maailmassa on ja epäilemään, että onko Jumalaa ollenkaan olemassa, kun näin paljon pahaa ja vääryyttä tapahtuu. Mutta meidän ei pidä katsella sitä, mitä vihollinen saa aikaan, vaan meidän pitää ennemmin katsoa sitä, mitä Herra saa aikaan. Siitähän meidän uskomme vahvistuu, että me olemme sittenkin voiton päällä, kun me seuraamme Herraa, ja kun me seuraamme Häntä, niin me todella pääsemme perille. Me joudumme kieltäytymään paljosta sellaisesta, mikä meille aikaisemmin oli läheistä ja jokapäiväistä. Mutta olemme saamassa myös sellaista uutta, josta me tiedämme, että me säilytämme sen ja tuota muuta me voimme olla vaikka vaillakin.

Kun usko on vähissä ja kilvoittelu heikkoa

Sitä mukaa kun Herra kasvattaa meille parannuksen teon halua, me voimme sanoa. "Herra, nyt kun minä menen ehtoolliselle, niin minä menen uskossa ottamaan vastaan anteeksiantamuksen tästä synnistä, minkä Pyhä Henki on minulle synniksi kirkastanut ja josta minä kärsin." Kun me siinä mielessä menemme ehtoolliselle, että Herra meitä auttaa vapautumaan siitä synnistä, niin minä koen, että kyllä hän sitten auttaakin. Niin kuin Jeesus sanoi synnistä löydetylle naiselle, joka tuotiin hänelle tuomittavakseen, ja Jeesukselta kysyttiin, mitä sinä sanot. Laki sanoo, että tällaiset on kivitettävä. Jeesus sanoi, että joka teistä on synnitön, niin heittäköön ensimmäisen kiven. Niin kaikki syyttäjät hävisivät. Sitten he olivat kahden siellä ja Jeesus kysyi: "Kuka on sinua syyttänyt?" "Ei kukaan." Jeesus sanoi: "En minäkään sinua tuomitse. Mene äläkä tästä lähtien enää syntiä tee." Nyt ei sinun tarvitse syntiä tehdä. Hän vapauttaa ja antaa siitä voiman luopua. Tällä tavalla me päästään pyhittymään. Minulla on ollut esimerkiksi monta kymmentä vuotta taistelua tätä ylivoimaista ruokahalua vastaan ja minä olen ollut ylipainoinen suurimman osan elä-

määni, mutta vasta nyt viimeisinä vuosina minä olen päässyt normaalipainoon. Ja ei myöskään ruokahalu ole sellainen samanlainen kuin se oli nuorena ollessa. Herra on näin auttamassa, mutta enhän minä silti ole synnittömäksi tullut. Katso, on paljon semmoista, mitä tekisi mieli tehdä, kuten käydä vanhuksien luona, tervehtiä, auttaa ja rohkaista ja laulaa ja rukoilla heidän kanssansa. Mutta kun ei jaksa. Kun voimat loppuvat, täytyy mennä nukkumaan. Mutta syntiseksi minä yhtä kaikki jään. Parannuksenhaluisena koen itseni kuitenkin varmasti pelastuneeksi Jeesuksen sovitus työn kautta.

Miksi kilvoitella?

Kilvoittelu kannattaa, koska pyhittyminen auttaa. Ne, jotka Herraa odottavat saavat uuden voiman. Me saamme voimaa, kun me odotamme ja kun me koemme, että meidän työmme ei ole turha ja pysytymme tekemään jotakin, mitä Jumala tahtoo meidän tekevän. Ja voimme todeta, että vihollinen on jäämässä alakynteen ja Jeesus on saamassa yliotteen meidän alennustilaruumiissamme. Tämä rohkaisee meitä ja auttaa meitä, sillä aina meillä on joitakuita, joita me voimme rohkaista ja neuvoa, esimerkiksi ala-asteen koululaispoikia. Kun minä kerran pidin lähetystuntia eräässä koulussa, niin tulini astuneeksi yhden pulpetissa istuneen pojan ääreen ja sanoin, että Jeesus sinua rakastaa. Sitten opettaja laittoi heidät kirjoittamaan ainekirjoituksessa, mitä he muistivat tunnista. Kun he palauttivat niitä, minä luin tämän pojan sanan: "Kyllä se tuntui mahtavalta, kun se tuli minun eteeni ja sanoi: Jeesus rakastaa sinua!" Jos näin vähän riittää, niin kuule, kyllähän tällaisia ilonaiheita mielellään haluaa. Kannattaa myös ruveta pitämään pyhäkoulu. Ja hyvä, jos saa 12 – 13 -vuotiaat säilymään siellä. Taiwanissa olen nähnyt, että lukiolaisetkin tulevat pyhäkouluun. Kyllä meidän pitää vaan päästä nuorisoa lähelle ja opettaa heitä, että he saavat nähdä meistä, että me olemme jotain oppimassa, miten kristittyinä eletään ja voimme sanoa, että tällä ja tällä tavalla tämä asia ratkaistaan.

Uskon kuuliaisuus

Johanneksen evankeliumin 3 luvun viimeinen jae menee näin: **"Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä."**

Ei siis pelkkä USKO, vaan uskon kuuliaisuus. Josakin kohdassa Paavali sanoo, että hän on saanut

apostolin viran aikaansaadakseen pakanoissa uskon kuuliaisuutta. Siis tämä kuuliaisuus on erittäin tärkeä puoli uskosta. Olen huomannut, että monet saarnaajat Jumalanpalveluksen lopussa vakuuttamalla vakuuttavat, että joka on Kristuksessa, hänen syntinsä ovat anteeksiannetut, hänellä ei ole mitään kadotustuomiota. Se on niin kuin vakuuttelua niille, jotka vielä epäilevät, että onko heidän syntinsä anteeksi annetut. Mutta jos tämä tuotaisiin esille, että joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä. Ja tähdennettäisiin tätä, että tulee olla kuuliainen Herralle ja silloin säilyy tämä kilvoittelu mieli. Tänä aamunakin minulle tuli mieleen hengellinen laulu:

*Jokainen helmasynti,
jot hyljätyks en saa,
se uuden piikin Herra,
sun kruunuus kasvattaa.*

Unelma 1000-vuotisesta valtakunnasta

Meidän kristittyjen pitäisi muistella, että ennen uuden taivaan ja uuden maan perustamista, ennen viimeistä tuomiota, on tämän maan päällä tuhatvuotinen valtakunta, jolloin Kristus on sanansa mukaan tullut hallitsemaan täällä. Ne, jotka ovat Hänen valittujaan, pääsevät mukaan ensimmäiseen ylösnousemukseen. Ja saavat silloin olla täällä palvelemissa niitä ihmisiä, jotka elävät alennustilaruomissa, niin kuin me nyt elämme. Silloin saamme elää tuhat vuotta, eikä kuolemaa tule ollenkaan.

Mutta jos me pääsemme, niin saamme tuhat vuotta elää tämän maan päällä ja tämä on Jumalan valtakunnan toteutumista maan päällä. Näin suuri on odottamassa meitä. Kolossalaiskirjeessä sanotaan (3:23,24): **Kaikki, mitä teette, se tehkää sydämessänne, niin kuin Herralle eikä ihmisille, tietäen, että te saatte Herralta palkaksi perinnön; te palvelette Herraa Kristusta.**

